

Prezident Klaus: S trestuhodnou naivitou podporuje naše vláda masové přesídlování lidí k nám i z těch oblastí Ukrajiny, kde žádné boje neprobíhaly a neprobíhají

- CZ24 News | 29. dubna 2022

ČESKO: Ukrajinci ve statisících či spíše milionech hledají útočiště před válkou v zahraničí, a to i na našem území. Stále přítomné vzpomínky na sovětskou invazi a okupaci před více než padesáti lety, autentický soucit a solidarita s trpícími, ale i obavy z možné eskalace války vyvolaly nebývalou míru sympatií vůči uprchlíkům z této válkou zkoušené země. Ruská agrese vůči Ukrajině je výraznou většinou našich spoluobčanů zásadně odmítána. Je důrazně odmítána i těmi, kteří jsou jinak velmi citliví na propagandistická hesla a černobílé vidění světa. Teď jim nevadí.

Válka vstoupila do svého třetího měsíce a k nám přišlo více než tři sta tisíc Ukrajinců, především žen a dětí. Takový náhlý migrační náraz česká politika i společnost nečekala. Nikdo nepočítal s tím, že by válka na východě Evropy skutečně vypukla a nikdo nemohl být na masový exodus Ukrajinců připraven. Přesto si vláda i média pochvalují, že to naše země zvládá, že můžeme být pyšní na svou pohostinnost, solidaritu a obětavost, tak kontrastující s obavami veřejnosti z masové migrace z Blízkého východu před pár lety. Komentátoři tuto odlišnost vysvětlují tím, že jde o uprchlíky před válkou, nikoliv o ekonomické migranty, a že existuje kulturní blízkost Ukrajiny vůči prostředí střední Evropy.

Česká veřejnost a především česká politika jsou vůči této ukrajinské vlně masové migrace naladěny pozitivně, mají ve vztahu k ní příznivá očekávání a zdá se, že se problémů neobávají. Tyto postoje nesdílíme. U veřejnosti zpracovávané intenzivní propagandou není takový krátkozraký přístup úplně překvapivý, u vlády však její téměř rozjásaný postoj ve stylu „wir schaffen das“ akceptovat nelze.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Zarážející je především ničím nepodložená představa, kterou šíří vládní politici i mediální tvůrci veřejného mínění, že k nám z Ukrajiny přicházejí statisíce lidí, kteří se rozhodli stát novými Čechy. Implicitně se předpokládá dlouhodobý pobyt, či dokonce trvalé usazení se většiny z těchto uprchlíků v naší zemi. Naším úkolem je jim naplnění tohoto úmyslu umožnit a usnadnit. Zastánci těchto názorů se už těší, že nově příchozí zaplní neobsazená pracovní místa, že svými příspěvky zachrání náš důchodový systém, že osídlí vyliďňující se venkov a pohraničí. Protože to jsou Slované, bude jejich začlenění snadné – dodávají naivně.

Tyto iluze nejsou na místě a problémy, které nevyhnutelně přijdou, bychom měli brát vážně. Příliv tří

set tisíc ukrajinských migrantů – jako přírůstek k dvěma stům tisícům, kteří u nás pobývali v minulých letech převážně za prací – bude obrovskou demografickou změnou, která v tisícileté historii naší země nemá precedens. Ani původní několikamilionová německá menšina u nás nevznikla takto nárazově. Vznikala postupně, v průběhu mnoha staletí a z větší části přirozeným pohybem. Byla spíše individuální než masovou migrací. I přesto česko-německé soužití na našem území skončilo tragicky.

Ukrajinci k nám dnes přicházejí primárně nikoliv proto, že se rozhodli stát Čechy, ale protože prchají před válkou a protože míří tam, kde se – v jejich očích – v minulosti žilo snáze a lépe než u nich doma. Jako všichni masoví migranti přicházejí s představou, že budou v míru a v lepších materiálních podmínkách České republiky pokračovat ve svém dosavadním způsobu života. O jejich způsobu života, o jeho tradicích a charakteristikách, však máme jen velmi mlhavou představu. Přesto je očekáváno, že budou tito lidé žít stejně jako my, což nemůže být pravda. Pět procent populace je navíc dostatečně velká menšina na to, aby ovlivnila život v zemi k obrazu svému a aby měla sílu si své případné požadavky či potřeby prosadit či dokonce vynutit.

Od českých politiků neslyšíme nic o tom, že by počítali se vznikem silné, možná brzy i politicky organizované menšiny na našem území a s jejími možnými vnitro i zahraničněpolitickými implikacemi, které to bude mít. Česká veřejnost do začátku války měla o Ukrajině a o tamějších poměrech jen velmi kusé informace. V obecném povědomí panoval názor, že Ukrajina je chudá a mimořádně zkorumpovaná země. Ukrajince od Rusů naši lidé příliš nerozlišovali. Představa pětiprocentní ruské menšiny na našem území by pro spoustu občanů, a hlavně politiků, byla důvodem k naprostému znepokojení. V případě Ukrajinců však dnes nepatří k bontonu klást si otázky toho typu.

Dnešní ukrajinská společnost, její tradice i způsob života, jsou od našich značně odlišné. Někde tam bychom měli hledat i kořeny nelichotivých poměrů na Ukrajině před válkou – chaosu, korupce a zločinnosti. Něco z toho dnes nepochybně přichází s masami běženců i k nám. Situace se navíc změní i tím, že – jakmile ustanou boje – lze očekávat spojování rodin a příchod tisíců mužů, kteří prošli válkou a jejími hrůzami. Máme představu, jak se o ně hodláme starat, jak lidi s touto zkušeností začleníme do našeho běžného života?

V západní Evropě vidíme, jak masová migrace přenáší problémy a konflikty vzdálených původních domovů migrantů do nového, zcela nepřipraveného prostředí. Domýšlíme to, že prostřednictvím našich budoucích ukrajinských spoluobčanů začneme být pevně spojeni s evropským východem, s jeho zvyklostmi, tradicemi, historickými konflikty a nedůvěrami mezi národy a etnickými skupinami?

O všech těchto potenciálních rizicích se nehovoří. S trestuhodnou naivitou podporuje naše vláda masové přesídlování lidí k nám i z těch oblastí Ukrajiny, kde žádné boje neprobíhaly a neprobíhají. Je pro to nějaký důvod? Politici a celebrity se předhánějí, kdo více vystaví na odiv svoji předstíranou odvahu a obětavost. Navíc nezakrytě plánují „ukrást“ válkou poničené Ukrajině statisíce jejich nejschopnějších obyvatel, právě těch, které bude tato země po válce nejvíce potřebovat.

Tomu nasvědčuje snaha uprchlíky maximálně a urychleně začleňovat do české společnosti a usadit je zde natrvalo. Příkladem je jak překotné zařazování ukrajinských dětí do českých škol, tak projekty na výstavbu bytů pro uprchlíky, což nejsou prvky dočasné humanitární pomoci, ale plány pro dlouhodobý život těchto lidí na našem území. To vše v situaci, kdy naše země čelí mimořádným, nikoli krátkodobým těžkostem.

Rozumná politika vůči obětem války na Ukrajině by podle našeho názoru měla být primárně založena na všestranné krátkodobé pomoci jejím obětem a na vytváření dlouhodobých předpokladů pro to, aby se běženci po skončení bojů mohli co nejdříve a v co největším počtu vrátit do vlasti, která je bude

potřebovat. Snahy o trvalé masové usídlování Ukrajinců v naší zemi jsou nezodpovědnou hrou s lidskými osudy.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

ZDROJ: <https://www.institutvk.cz/clanky/1933.html>